

РЕШЕНИЕ

№ 7569

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8620** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба с вх. № 30887/23.08.2023 г. по описа на Административен съд София - град от В. У., гражданин на Обединено Кралство Великобритания и С. И., [дата на раждане], притежаващ паспорт №[ЕИК], чрез адвокат С. К. против Отказ за издаване на виза № 23000638V тип „Д“ по заявление № 23000638/2023 г., издаден от консула в Посолството на Република България в Л. - Великобритания.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото му на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът - консула в Посолството на Република България в Л. - Великобритания, чрез писмени бележки на процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 19. 05. 2023 г. жалбоподателят В. У., гражданин на Обединено Кралство

Великобритания и С. И., [дата на раждане] , е подал искане в Посолството на РБ в Л. – Великобритания, за получаване на виза вид „D” за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 14. 08. 2023 г. У. е получил отказ за издаване на виза /стр. 33-35/, по образец, като в основанието за отказа е посочено (маркирано, тикнато) – чл. 10, ал. 1, т. 26 от ЗЧРБ и е изписан текста на законовата норма - е осъждан в държавата, чийто гражданин е, или в държавата на обичайното му пребиваване за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, освен ако не е реабилитиран.

С жалба от 23. 08. 2023 г. на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си и е нарушено правото на личен живот (стр. 2 от жалбата), като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят В. У., гражданин на Обединено Кралство Великобритания и С. И., [дата на раждане] , е във фактическо съжителство с българската гражданка К. К. А. и имат дете – М. В. У., роден на 22. 12. 2022 г., видно от приложеното (стр. 9) удостоверение за раждане. Видно е също така, че А. е декларирала (стр. 31), че притежава собствено жилище и ще го предостави за ползване от В. У..

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от консул В. И. С., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № Ав-02-169 от 24. 09. 2019 г. /стр. 74/ на посланика на Република България в Л. и Заповед № 95-00-254 / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи (стр. 327), поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, на основание чл. 24, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ, като финансово осигурен родител на български гражданин.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 26 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е осъждан в държавата, чийто гражданин е, или в държавата на обичайното му пребиваване за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, освен ако не е реабилитиран.

Като допълнителна забележка е посочено, че анализа на документите и фактите показва, че кандидата за виза е осъждан в държавата, чийто гражданин е, за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление /тежка телесна повреда/ е предвидено наказание лишавана от свобода от 3 до 10 години и не е реабилитиран.

От друга страна е безспорно, че чужденеца е има дете от българската гражданка К. А., като детето също е български гражданин и двамата живеят в П. – България, поради което е съвсем нормално, да желае да се събере със семейството си. Отказа за издаване на виза на чужденеца – баща на български гражданин, пречатства правото му на личен и семеен живот, тъй като ограничава неговото придвижване до България и до семейството му. В същото време е безспорно, че съпругата на жалбоподателя е декларирала, че ще му осигури жилище и издръжка, за което има представени доказателства, поради което и самото пребиваване на чужденеца няма да създаде утежнения нито за бюджета на страната, нито пък са налице никакви данни, че е същият представлява някаква опасност за гражданите и обществото като цяло.

Безспорно доказаният факт, че чужденеца е родител на дете – български гражданин, което заедно с майка си живеят в България, е предпоставка за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. чл. 24, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ.

По делото е разпитан като свидетел С. М., близък на родителите на К. А., който потвърждава, че К. сама гледа детето си, както и че детето комуникира с баща си единствено чрез видеовръзка. Сочи, че както за В., така и за детето е изключително трудно да са разделени.

В същото време, макар и да не се сочи, като мотив, очевидно отказа е повлиян от проверката извършена от ДАНС и Дирекция „Миграция“, като последната дирекция е изразила положително становище по искането за виза, но е налице писмо на ДАНС за изразено отрицателно становище.

По делото е приложено писмо от ДАНС, от което е видно, че чужденеца е осъждан за телесна повреда в страната си, която съгласно чл. 128, ал. 1 от НК на България се наказва с лишаване от свобода от 3 до 10 години.

Видно обаче от приложеното (стр. 10-11) писмо от А. Силисторе, адвокат и нотариус в Ш., Вънсът У. е бил осъден на 18. юни 2019 г. на 180 часа общественополезен труд, който е завършен на 08. 04. 2019 г. Съгласно британския Закон за реабилитация на правонарушителите от 1974 г. г-н У. е напълно реабилитиран на 08. 04. 2020 г.

Видно е, че това писмо е приложено към жалбата, като същото не е оспорено от процесуалния представител на ответника, поради което съдът го кредитира изцяло.

По делото е представено и писмо (стр. 19) от длъжностно лице в служба „Социална работа“, с което се потвърждава факта за изцяло изпълнения безвъзмезден труд към 08. 04. 2019 г. по наложената на У. присъда, която не е свързана с лишаване от

свобода.

При това положение съдът намира, че е налице изключението посочено в нормата на чл. 10, ал. 1, т. 26 от ЗЧРБ, а именно, че чужденец е реабилитиран, поради което независимо от осъждането му, липсва основания за отказването на визата.

Освен това, безспорно е, че жалбоподателят съжителства (когато му се предостави тази възможност) с българска гражданка, както и че има син – български гражданин, като освен това има осигурено жилище и издръжка, както и необходимите медицински застраховки.

Откъсването му от семейството, сериозно би нарушило правото му на личен и семеен живот и би навредило на интересите на детето.

Съгласно чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето, висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи.

На основание чл. 9, ал. 1 от Конвенцията за правата на детето, държавите - страни по Конвенцията, осигуряват детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато компетентните власти решат в съответствие с приложимите закони и процедури и при възможност за съдебен преглед, че такова разделяне е необходимо за висшите интереси на детето. Т. решение може да бъде необходимо в някои особени случаи, като например малтретиране или изоставяне на детето от родителите, или когато родителите живеят разделени и трябва да се вземе решение относно местоживеенето на детето.

В конкретния случай, с отказа за издаване на виза на У., му се пречи на нормалното съжителство със семейството му и по специално с неговото дете. Липсата на родителска грижа, съществено ще се отрази на детето, като в случая не са налице изключенията на горепосочената разпоредба за разделянето на детето от родителя му.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя направените по делото разноски, каквото искане е своевременно направено, като е представен и списък на разноските. Претендира се адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева и 10 лева държавна такса. Видно обаче от представения (стр. 17) договор за правна защита и съдействие, договореното възнаграждение от 1000 лева следва да се заплати по банков път или в брой до 28. 08. 2023 г., но по делото няма представени доказателства за неговото заплащане, поради което такова не се присъжда.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на В. У., гражданин на Обединено Кралство Великобритания и

С. И., [дата на раждане] , притежаващ паспорт №[ЕИК], Отказ за издаване на виза № 23000638V тип „Д“ по заявление № 23000638/2023 г., издаден от консула в Посолството на Република България в Л. - Великобритания.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - консул в Посолството на Република България в Л. - Великобритания, за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България, С., [улица], да заплати на В. У., гражданин на Обединено Кралство Великобритания и С. И., [дата на раждане] , притежаващ паспорт №[ЕИК], направените по делото разноси в размер на 10 (десет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: